

m.v. (Ændringer som følge af en ny lov om forældelse af fordringer, ophævelse af købelovens reklamationsfrister ved visse køb m.v.). I de nævnte tilfælde anmeldes fordringerne ofte ikke, når de i forvejen er medtaget i en udsendt kreditorliste, og afbrydelse sker derfor i disse tilfælde ved erkendelse, ikke ved anmeldelse.

Der henvises til pkt. 3.3.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 16

Der foreslås i § 16 en bestemmelse om afbrydelse ved sagsanlæg og andre foranstaltninger, der foretages med henblik på at opnå en bindende afgørelse. Indholdet af bestemmelsen svarer i det væsentlige til 1908-lovens § 2, 2. pkt., 2. led, men der foreslås forskellige præciseringer.

Til stk. 1

Efter stk. 1 afbrydes forældelsesfristerne ved fordringshaverens foretagelse af retslige skridt med henblik på at opnå en bindende afgørelse, der fastslår fordringens eksistens og størrelse.

Det retslige skridt skal efter bestemmelsen foretages med henblik på at opnå *dom, betalingspåkrav* påtegnet af fogedretten, jf. retsplejelovens § 477 e, stk. 2, *voldgiftskendelse* eller *anden bindende afgørelse*, der fastslår fordringens eksistens og størrelse.

Udtrykket »anden bindende afgørelse« skal forstås på samme måde som det tilsvarende udtryk i lovforslagets § 5, stk. 1, nr. 3. Der siges bl.a. til en *administrativ afgørelse*, som bliver bindende for parterne, hvis den ikke indbringes for en anden administrativ myndighed eller for domstolene inden en vis frist. Som eksempel kan nævnes en taksationsmyndigheds afgørelse om ekspropriationserstatningens størrelse, som ikke indbringes for en højere administrativ myndighed eller for domstolene inden for den i lovgivningen fastsatte frist herfor.

Der siges endvidere til en afgørelse truffet af et *privat klage- eller ankenævn*, som er bindende for indklagede. En afgørelse er bindende for indklagede i tilfælde, 1) hvor denne ikke rettidigt afgiver erklæring om ikke at ville være bundet, hvis vedtægten indeholder bestemmelse om en sådan ordning, eller 2) hvor indklagede har tilsluttet sig et nævn, hvis vedtægter indebærer, at medlemmerne er forpligtet til at efterleve nævnets afgørelser.

Det er i alle tilfælde en betingelse, at afgørelsen fastslår »fordringens eksistens og størrelse«. Dette vil f.eks. ikke være tilfældet, hvis der er tale om et anerkendelsessøgsmål, der alene vedrører grundlaget for fordringen – f.eks. et erstatningsansvar – og ikke an-

går anerkendelse af fordringens eksistens og størrelse. Det kan endvidere nævnes, at klagen i en skattesag typisk kun angår ansættelsen af indkomst eller fradrag mv., ikke en skattefordring af en bestemt angiven størrelse, og i disse tilfælde vil betingelsen heller ikke være opfyldt.

Opnås der ikke en bindende afgørelse, der fastslår kravets eksistens og størrelse, vil det retslige skridt alene medføre foreløbig afbrydelsesvirkning, og retssag vil i disse tilfælde skulle anlægges inden 1 år efter afgørelsen, medmindre den almindelige forældelsesfrist først udløber på et senere tidspunkt. Der henvises herved til lovforslagets § 20, stk. 1 (sagsanlæg, som ikke fører til forlig eller realitetsafgørelse), § 21, stk. 1 (sagsanlæg vedrørende grundlaget for fordringen) og § 21, stk. 2 og 3 (indbringelse for administrative myndigheder og private klagenævne i tilfælde, hvor afgørelsen ikke bliver bindende og/eller ikke vedrører kravets eksistens og størrelse).

Det følger af bestemmelsen i stk. 1, at det retslige skridt skal »forfølges inden for rimelig tid«. Dette svarer til, hvad der følger af 1908-lovens § 2, 2. pkt. På grund af de foreslåede regler om tillægsfrist efter foreløbig afbrydelse er kravet dog af mindre betydning end efter gældende ret. Kravet vil f.eks. kunne have betydning i tilfælde, hvor en retssag udsættes med henblik på forligsforhandlinger eller med henblik på forelæggelse for et klage- eller ankenævn. Det foreslås at anvende formuleringen »inden for rimelig tid« i stedet for »uden uforholdent ophold«, men der er ikke tilsigtet en ændring af praksis med hensyn til den tidsmæssige betingelse.

Et sagsanlæg må antages at bevare sin fristafbrydende virkning i tilfælde, hvor fordringshaveren meddeles *oprejsningsbevilling, anketilladelse* eller *tredjeinstansbevilling* efter retsplejelovens § 368, stk. 1 og 2, § 371 og § 372, stk. 1 og 2. En tilladelse til *ekstraordinær anke/genoptagelse* efter retsplejelovens § 399 medfører derimod som udgangspunkt ikke, at det oprindelige sagsanlæg bevarer sin fristafbrydende virkning.

Bestemmelsen vil som udgangspunkt også omfatte tilfælde, hvor *sagen anlægges i udlandet*. Efter gældende ret er afbrydelsesvirkning heller ikke betinget af, at det retslige skridt foretages i Danmark.

Også sagsanlæg i tilfælde, hvor den udenlandske dom ikke anerkendes eller ikke kan tvangsfuldbyrdes i Danmark, vil være omfattet. Der vil dog ikke være afbrydelsesvirkning knyttet til et sagsanlæg i et andet land på grundlag af et eksorbitant værneting, f.eks. en regel om, at en statsborger i det andet land (kreditor) altid kan anlægge retssag i sit eget land.